

Kim Ae-ran | paper de vidre

Kim Ae-ran

Kim Ae-ran va néixer a Inchon, República de Corea, l'any 1980 i és graduada en dramaturgia per l'Escola de Teatre de la Universitat Nacional Coreana. L'any 2002 va debutar en guanyar la primera edició del premi literari Daesan per a estudiants i l'any 2005 va rebre el Daesan Creative Grant —els Daesan són els premis més prestigiosos del seu país. Després encara ha guanyat més premis literaris, com ara: el Hankook Ilbo, el Lee Hyo-seok i el Hwang Sun-won. És autora d'una novel·la, *The youngest parents with the oldest child*, i de dos reculls de contes, *Run, daddy, run!* —que Godall Edicions acaba de traduir al català, i que també ha estat traduït a l'anglès i al francès— i *Mouthwatering*. Kim Aeran és una jove autora de molt de prestigi a Corea, i a poc a poc se'n comença a conèixer l'extraordinari talent literari més enllà de les fronteres del seu país. La traducció de *Corre, pare, corre!* l'han feta Mihwa Jo Jeong i Alba Cunill.

Un senyal d'amor

Jo conec llengües desaparegudes fa temps, com la de l'Atlàntida enfonsada sota les aigües en temps remots, de la qual només queda un panell il·legible entre les algues marines. Aquelles llengües existeixen ara només en el rumor dels desconeguts.

Diuen que la tribu de l'illa de la Gomera parla una llengua xiulada: distingien xiulets de diferents tonalitats i llargades, i els utilitzaven per comunicar-se entre les valls aïllades. Al metro, assegut entre la gent que travessa el riu Han cada dia, enfrontant-

se als perills imprevisibles de la vida quotidiana, sento el ritme balancejant del món, tanco els ulls i m'imagino la xiulada de la gent que viu a l'alta muntanya. Em sorgeix dels llavis un xiulet molt llarg, que baixa per la vall i fa una volta a la muntanya, torna al punt d'origen i, després, fa la volta a tota la Terra i arriba just a les meves orelles. És una llengua feta per a mi.

També conec històries de monstres que desapareixen i reapareixen. Conec un monstre enorme que vol amagar-se però sempre acaba atrapat com una mentida descoberta. Per sort té unes aletes que l'ajuden a escapar. Es tracta del Nessie, el monstre del llac Ness.

El vaig veure per primera vegada al llibre *Els misteris del món*, un llibre que em va regalar el pare quan tenia nou anys. Vaig veure el Nessie en una foto antiga feta pel cirurgià Wilson a prop del llac Ness el 1933. En aquella foto, el Nessie treia del llac la meitat del cos i semblava que medités. Tenia el coll llarg i la resta del cos dins de l'aigua. El cap era petit i ridícul. Tenia l'esquena lliscosa i uns quants pèls a la barbata (l'editor del llibre ho va marcar amb un cercle i ho va amplificar). La primera impressió que vaig tenir era, per dir-ho d'alguna manera..., de solitud. En aquella època encara no sabia com es deia aquell sentiment però el coneixia.

Quan vaig veure la foto del Nessie, el cor em va batejar fort. No era per la mida, ni per l'aparença esgarrifosa, sinó pel seu aspecte d'ésser desaparegut fa molts i molts anys. S'assemblava a un dinosaure. Potser perquè va desaparèixer com aquells animals que fascinen els homes només perquè es van extingir. El llibre explicava que el Nessie semblava un plesiosaure, un nom que fa xiular l'aire a la boca.

Uns diuen que era una imatge confusa de núvols o boira, i uns altres diuen que era una història inventada per atreure turistes. Però jo creia en la seva existència de debò, pensava que, si no hagués existit, com hauria pogut tenir barba... El Nessie era sempre a prop meu. Quan mirava la tele, quan jugava amb la còpia de l'examen plena d'errors, ell sempre m'observava des d'un llac d'Anglaterra, amb ulls parpellejants.

Quan la gent s'oblidava de la seva existència, el Nessie tornava a aparèixer, i quan la gent el tenia present a la memòria, desapareixia. Un empleat d'oficina, un cirurgià, un enginyer aeronàutic, la NASA i l'aviació militar anglesa, tothom es presentava com a testimoni de la seva existència. Des que va sortir a la primera foto, el Nessie ens va anar seduïnt amb les seves aparicions i desaparicions successives durant molts anys, i també amb els rumors sobre la seva existència. Cada cert temps tornava a ser protagonista de diferents programes de la tele, articles de diari o sèries científiques. La gent se l'esborrava de la memòria com si res, i de sobte se'n recordava com si fos una peça de roba oblidada dins de l'armari. Des de la seva aparició davant de testimonis a la dècada de 1930, aquelles històries sobre ell havien seguit despertant l'interès de la gent fins al segle XXI.

Uns anys més tard, el Nessie va aparèixer al llac Cheonji, a la muntanya Baekdu, entre la Xina i Corea del Nord. Vaig sentir la notícia en un petit restaurant. Ho van dir a l'informatiu de les nou del vespre, no pas en una revista de divulgació científica d'una editorial en fallida o en un rumor que circulés pel món. El presentador deia tot emocionat: «Segons l'Agència de Notícies Xinhua i la premsa xinesa, el dia 11, a les nou del matí, va aparèixer, durant cinquanta minuts, el monstre de Cheonji; més de

deu testimonis ho van presenciar». Vaig deixar la cullera i em vaig quedar mirant fixament la pantalla del televisor. Feia exactament deu anys de la primera vegada que vaig veure el Nessie. Algú va cridar just en aquell moment: «No es pot creure el que diuen aquells comunistes!». Jo vaig pensar: «El Nessie tampoc no et creurà a tu», i vaig continuar escoltant la notícia. Per als coreans, la paraula *Nessie* sonava estranya, igual que NASA. A la pantalla del televisor de mala qualitat, l'aspecte del Nessie era simple i ambigu alhora. La foto estava feta des d'un lloc des d'on es veia molt a prop la imatge reflectida a l'aigua, i em va evocar la capbussada del Nessie. A la tele, sortien els testimonis de gent emocionada, el lloc on suposadament va aparèixer i la seva silueta. El llac Cheonji que la càmera va capturar des de lluny semblava impassible i silenciós, com si fos una mare que amagués el fill desertor.

De sobte, una pregunta em va venir al cap: «Però, el Nessie vivia en una cova subterrània d'Anglaterra, i com és que va aparèixer a Corea? A més, no en un llac, sinó al cim d'un volcà extingit...?». Vaig contemplar una estona el solc de més de dos metres a la superfície de l'aigua que deien que era el rastre del Nessie. De sobte se'm van encendre les galtes. N'estava convençut: «el Nessie... va venir per veure'm!». Va venir a saludar-me, sabent que la seva aparició es transmetria a tot arreu per la tele. No tenia cap més motiu que saludar-me, fer-me un senyal d'afecte. Volia dir-me: «Sóc aquí, i ja hi era, però això és un secret entre nosaltres. Tornaré a desaparèixer...». Mirava atentament el rastre que el Nessie va fer en moure l'aleta. Com que jo no tenia aletes, el vaig saludar discretament amb una mà.

Uns dies més tard, a les notícies van tornar a parlar d'aquest tema. Els investigadors de l'Associació per la Recerca sobre l'Animal Desconegut del Llac Cheonji van descobrir que el monstre del Cheonji no era el Nessie, sinó un ós que va saltar des d'una roca. Em vaig empipar. No era un monstre, sinó un ós? I per què havia d'anar a nedar a aquell llac un ós ximplet? En aquest món, hi ha coses que perden interès si se'n descobreix la causa; de vegades seria millor no conèixer-la.

Malgrat això, tot el que desapareix ho fa per algun motiu, i tot el que reapareix té alguna explicació.

Conec una persona que va desaparèixer. Era el que em va donar el llibre *Els misteris del món*, dient-me: «Queda't aquí un moment». Tenia una barbeta, com la del Nessie, que li tremolava quan va dir «un moment». Aquella persona va desaparèixer mentre jo llegia «L'illa llegendària desapareguda — l'Atlàntida» al banc d'un parc. No el vaig veure enlloc quan vaig aixecar el cap, i vaig tornar a llegir encara més capítols: «Els Moais — el secret de l'illa de Pasqua» i «OVNI — els extraterrestres existeixen?». No va aparèixer ni tan sols després d'acabar-me tot el llibre: «Palau de Babilònia», «Palau de Minos», «Esdeveniment de Tunguska», «El far d'Alexandria», «El misteri de les Piràmides», «Stonehenge» i «La Torre inclinada de Pisa».

Al principi, no tenia por i esperava el pare. Cada vegada que sentia per l'altaveu l'avís d'un nen perdut, pensava assegut amb els braços plegats: «Quin ximplet, aquell nen!». Confiava en el pare. Però el temps passava i em vaig començar a angoixar. Es començava a fer fosc. Al cel es veien focs artificials, que em semblaven ben bé com trets disparats a l'aire en demanda d'auxili. Just en aquell moment em vaig adonar d'una cosa important. El pare no m'havia «abandonat». Era una frase senzilla i ambigua alhora, una xiulada que va començar fa més de cent anys i que acabava

d'arribar a les meves orelles: «El pare ha desaparegut». De debò, devia estar perdut. Si no, com podia abandonar-me així, en un lloc com aquell? El llibre em va caure a terra i es va obrir per la pàgina d'«El triangle de les Bermudes». Volia avisar algú de la desaparició del pare, però no em podia moure.

El servei de guarderia de nens perduts era ple de criatures ploriquejant, i hi havia molt de soroll. Vaig avançar entre els nens ploraners fins a la senyoreta asseguda davant del micròfon. Imitant els grans perquè em cregués, li vaig dir:

—El pare ha desaparegut.

Ella em mirava fixament. Em vaig aclarir la gola i em vaig tornar a explicar.

—Em sembla que el pare s'ha perdut.

Ella va fer cara de no creure-s'ho. Llavors li vaig dir, amb una veu encara més suau:

—El meu pare ha desaparegut.

Com que continuava mirant-me amb aquella cara, vaig afegir gairebé ploriquejant:

—Busqueu el meu pare, sisplau...

El celacant era una espècie de peix que es considerava desaparegut des de fa cinc milions d'anys, però es va descobrir viu al segle XX. El pare, en canvi, va desaparèixer fa més de deu anys i no apareixia. Ni tan sols se'm va acostar un ós fent veure que era el meu pare, i vaig arribar a la conclusió que el gran mentider no són els comunistes sinó aquelles realitats que tothom considera com a veritats absolutes.

I el llibre perdut, *Els misteris del món*, què volia transmetre? No me'n recordava ben bé, però es podria resumir així: en qualsevol runa, desaparició o rastre, no podem entendre tot el que hi va passar, i per això són misteris.

Em vaig fer gran i el pare desaparegut va quedar com un misteri. Mentrestant, em van passar més coses, però no m'agrada parlar de tot això. La meva xicota, abans de separar-nos, es queixava que no explicava res del passat... Però això no té importància. Per mi tots els records d'infantesa se'n poden anar a parar al triangle de les Bermudes!

Durant molt de temps, no tenia una idea clara del que volia fer o ser, però no em sentia inútil. Vaig conèixer molta gent que no se sorprenia ni s'interessava mai per res, que em deien: «No ets res, ho hauries de saber». Com que mai vaig desaparèixer i, fos on fos, sempre estava al mateix lloc, no despertava l'interès de la gent. Evidentment, sabia que la meva vida professional no era gens excepcional, però tampoc considerava que ho fossin els que em deien que jo no era ningú. Que em tractessin d'inútil les persones poc excepcionals, em desanimava més que si ho feia gent brillant. Quan tot just començava a mantenir-me jo mateix, ja estava fins als nassos de la meva situació. El que més necessitava no era el pare, sinó una mena d'indiferència que esperava dels altres. Si vaig anar a la universitat de tecnologia marina va ser també per reduir al màxim els prejudicis que poguessin tenir sobre mi.

El meu somni no era convertir-me en una persona brillant, sinó en una de normal. La

gent no sabia que, per ser una persona normal i corrent, jo m'hi havia d'esforçar més que els altres.

No treballava a l'aquàrium per cap motiu en especial, com em passava amb altres coses. Tot venia simplement de petites casualitats, com un paper de publicitat trobat per terra, un cartell mal entès o el sentit que jo li afegia a les paraules de cordialitat de la meva xicota.

Quan era jove, de matinada, quan tothom dormia, anava sovint a la sauna, on un podia banyar-se o dormir. Cap a les tres o les quatre del matí netejaven el bany i l'omplien amb aigua neta. Normalment el llum del vestuari estava apagat perquè no hi havia ningú. M'agradava aquell ambient silenciós. Era el lloc ideal per relaxar-me fins i tot quan sortia exhaust de la feina de cambrer en una cerveseria.

Un dia, quan treballava en una empresa de mudances, després de la feina vaig anar a la sauna. Tots els llums estaven apagats excepte un o dos i el senyor del mostrador era una foca adormida al costat de la nevera de begudes. Després d'escalfar-me el cos dins de la banyera deserta, em vaig asseure al vestuari. Amb les galtes vermelles i la tita ben seca, em sentia ben net i alleujat. M'eixugava els cabells amb una tovallola, assegut en un banc. El televisor estava engegat encara que ningú el mirés, i emetia un programa del National Geographic, *Misteris del mar profund*. La veu dels locutors de documentals sempre em feia venir son, em sentia com si m'estigués estirat al llit sense cap preocupació a la vida. A la pantalla es veia un batiscaf que se submergia en les profunditats. «Durant molt de temps, es considerava que al fons del mar no hi podia haver cap ésser viu, perquè la temperatura era massa baixa i hi faltaven llum i oxigen.» Vaig fixar la vista a la pantalla blava amb imatges d'onades mentre sostenia un tallaungles. «El doctor Rumfeld, biòleg marí, calcula que a les profunditats del mar hi ha més de deu milions d'éssers vius, i ara hi està baixant per trobar-ne un.» El batiscaf descendia lentament mentre el locutor parlava de l'excel·lència d'aquell tipus de submarí i del gran esforç del doctor Rumfeld. De bon matí, el silenci imperava mentre les imatges mostraven una pols flotant en l'aigua il·luminada per la llum del batiscaf. «Al fons del mar, hi ha molts organismes vius que existeixen des del període Paleozoic. Entre ells...» El petit llum del submarí enmig de la foscor semblava transportar-nos lentament al passat. La veu del locutor era monòtona però tenia una força que atreia l'atenció. De sobte, vaig veure una cosa transparent i tova que s'il·luminava passant ràpidament pel costat del batiscaf. Jo m'estava tallant les ungles i em vaig aturar de cop, però l'equip de recerca sembla que no se'n van adonar. Em vaig acostar a la pantalla del televisor. Pel voltant del batiscaf hi passaven éssers vius que no havia vist mai. N'hi havia un que s'assemblava a una mena de pols compacta, un altre de color blau que era com un capgròs amb una campaneta de jardí, i encara un altre que semblava una carabassa d'esponja translúcida. Tots aquells éssers s'il·luminaven en diferents tonalitats amb la llum del batiscaf. Vaig sentir una mena d'emoció diferent de quan vaig veure el Nessie per primera vegada. Em vaig quedar sorprès no solament pel fet que l'origen de l'ésser humà fos el mar, sinó també en veure que aquells éssers encara «existien» allà, al fons del mar, des de feia tant de temps. Em meravellava també el fet que els que vivien allà i jo, que vivia aquí, ens trobéssim a la mateixa hora. L'home que va sortir del mar hi tornava gràcies a la tecnologia i hi trobava tots els seus avantpassats nedant al seu voltant com en un somni. Aquells pares no es veien gens envellits, malgrat que haguessin passat més de deu milions d'anys, o fins i tot es veien més joves que els homes d'ara. Era un

espectacle fascinant. Vaig pensar que potser el meu pare, desaparegut en un parc feia molt de temps, també devia estar entre aquells éssers. A la pantalla, els organismes marins es movien balancejant-se suaument. En aquell moment vaig entendre vagament el que havia de fer i com havia de viure, tot i que no ho sabia expressar en paraules.

A l'aquàrium Blueworld, els noms dels peixos era el que més em sorprenia. D'on venien tots aquells noms? Qui es devia haver esmerçat tant a batejar éssers a qui no prestava atenció ningú? La tortuga de nas de porc, el peix serra, el carpí, la *Pungtungia herzi*, el drac de mar foliat, el peix papallona, la morena verda, la medusa ou ferrat, el cogombre de mar... A Blueworld hi havia més de cent milions de peixos allotjats i exhibits. Hi havia espècies de diferents regions i ambients: de Corea, de l'Amazònia, de Hawaii, de l'Àfrica, etcètera. Algunes espècies estaven en un aquari més petit adaptat a l'hàbitat d'origen i altres estaven juntes en un aquari gran. Els més populars de tots eren les tortugues i els taurons. Als nens els agradaven els peixos que veien per primera vegada, però també s'entusiasmaven amb les espècies que ja coneixien. Perdien el cap per una tortuga que nedava lentament fent cercles com un rellotge o per un tauró de panxa blanca que passava per damunt del sostre transparent. Llavors s'enganxaven al vidre de l'aquari i feien fotos amb el mòbil. Alguns peixos es posaven davant dels nens com si s'hi haguessin acostumat, i uns altres s'amagaven darrere d'un roc com si els molestessin les visites.

Els nens sempre colpejaven el vidre de l'aquari, cosa que als peixos no els agradava. Jo sabia per què els nens (i de vegades els adults) colpejaven les parets de vidre: perquè els peixos no els feien ni cas. La gent volia veure alguna reacció i l'actitud indiferent dels peixos els devia produir una mena d'angoixa. Quan em submergia a l'aquari, em topava sempre amb aquella mirada molesta dels peixos. Els seus ulls, tant els de depredadors com els de preses, no sembla que et mirin encara que els miris de prop. En general, els depredadors tenen els ulls al davant per caçar i les preses al costat per veure'ls bé i escapar-ne. En tots els casos, els seus ulls no em transmetien què pensaven. Tot i així, els visitants volien comunicar-se amb els peixos i com que no sabien com fer-ho, la majoria d'ells feien servir el puny.

Des que Blueworld havia obert, moltes famílies el visitaven i es feien fotos davant nostre. Vaig ser sovint el fons de la foto familiar amb els peixos. Em submergia a l'aquari dues hores al dia i era tan popular com els taurons. La gent volia veure no solament els éssers aquàtics, sinó també un home entre els peixos. Des de l'aquari, amb les orelles taponades, mirava a través de la paret de vidre i pensava que al món hi havia molts tipus de família diferents. Per exemple, una que estava formada per un avi i un pare, o bé per un pare i un fill. Hi havia parelles amb uns quants fills o amb un de sol; mares amb un fill o una filla i d'altres que només eren un nen i una nena, o bé unes nenes. De vegades era una àvia amb el nét, un home amb la segona dona, uns pares amb un fill adoptat... O bé un oncle amb el nebot, una tia amb la neboda, una àvia amb la madrastra i un nen adoptat, o un pare amb un padrastre i una nena. També n'hi ha que viuen sols. Mirant-los des de dins de l'aquari, podia endevinar si eren una família feliç o no. Pensava que devien ser-ho quan visitaven l'aquàrium tots junts, tot i que potser no sempre era així.

La major part del temps treballava fora de l'aquari. Comprovava les màquines i preparava el menjar per a cada espècie de peixos, escrivia informes de cria i feia

vigilància al torn de nit. Em movia segons l'horari precís que tenia marcat. Al principi, vaig començar a treballar-hi per casualitat i per la necessitat d'una feina que tingués algun sentit, però, després, el que em movia eren una sèrie de reglaments i obligacions. Estava orgullós de la meva feina. Els valors que se'n desprenien em donaven una sensació de legitimitat que em feia sentir adult.

La feina dins de l'aquari era més difícil del que m'havia imaginat. Havia de respirar un aire diferent del de la gent ordinària i tenia molta set, tot i estant dins de l'aigua. L'atractiu d'aquella feina era que podia estar sol unes dues hores al dia. Evidentment era el centre d'atenció de tothom, però el vestit de busseig de color negre i el visor sempre em tranquil·litzaven.

Vaig viure algunes experiències amoroses. A les noies els agradava escoltar les meves històries. El tetra mexicà que no té ulls, el peix falcó flama que no sap nedar, el cavallet de mar mascle que pon ous... De vegades els explicava també el que pensava sobre el Nessie i els extraterrestres. Elles se m'acostaven dient: «Tens una imaginació fabulosa», però després, marxaven enfadades exclamant: «Hauries de tocar de peus a terra». Però no se sap mai. Aquella que va trencar de cop i volta totes les relacions pot ser que fos una dels milers de persones que desapareixen al món. Ella no s'adonaria mai que la seva desaparició no era res més que una petita incidència al planeta, insignificant com ara la mort dels peixos minúsculs a l'aquari o el menjar no apte per a llúdrigues embarassades.

El món passava per una època molt agitada. Ens arribaven notícies o premonicions de la guerra, i els telenotícies mostraven imatges de pares de família sense feina per la crisi econòmica del país, tots asseguts en un parc amb les mans a les butxaques. Em semblava que la gent no entenia del tot la gravetat de la situació, però aquestes imatges els angoixaven, perquè els pares a aquelles hores haurien d'estar a la feina. El que més m'estranyava era que la gent semblava que volgués amagar les seves penes i alhora escampar-les pertot arreu. Mentre mirava la tele, vaig pensar: «Llavors, el meu pare, on deu ser? Algú el va aixecar discretament i el va tornar a deixar envellit de sobte al parc de la Pagoda? Potser el pare va desaparèixer i em va deixar allà perquè volia anar a un altre parc?».

Com que els pares anaven al parc en lloc d'anar a treballar, es va reduir bastant el nombre de visitants a l'aquàrium. De vegades hi trobava nens abandonats. Mentre fregava la paret dins de l'aquari, veia un nen plorant darrere dels altres curiosos que m'observaven. Aquests que ploraven, de vegades, havien estat abandonats. Llavors jo donava voltes dins de l'aquari per si veia un pare que estigués buscant el seu fill. Després, quan tornava al lloc d'abans, el nen ja no hi era. Hi havia dues possibilitats: o bé ja havia trobat el seu pare o bé encara el buscava. I aquesta recerca pot durar de vegades uns anys, o potser tota la vida.

Jo tenia dos motius per no buscar més el meu pare. Un era que ell encara em devia estar buscant, i l'altre que no tenia un record clar d'ell. Tot el que podia fer era quedar-me en un lloc on em pogués trobar fàcilment en qualsevol moment. Vaig oblidar-ho tot, el nom del pare, la seva edat i la seva cara. Curiosament, l'únic que recordo és el fet que vaig tenir un pare. Vaig patir i em vaig sentir incomprès per culpa d'un home de qui no en sabia el nom, ni l'edat, ni la cara. Però estava segur que si algun dia reaparegués, el reconeixeria de seguida. Al cap i a la fi era el meu pare i, a

més, vaig créixer sentint gent que deia: «Us assembleu com dues gotes d'aigua». Segur que ens reconeixeríem.

El maig a Blueworld és un mes molt carregat d'activitats. Se celebra el dia dels nens, el dels pares, la festa de la majoria d'edat, el dia dels mestres, i més coses. L'oficina de gestió de projectes preparava activitats com ara un concurs de fotos subaquàtiques, una expedició al pol Sud amb la mare i exposicions especials, com una sobre els peixos d'aigua dolça de Corea, etcètera. Això augmentava la feina del personal de control. Jo, com sempre, vigilava l'estat de salut dels peixos i m'ocupava de les cures intensives durant el període de reproducció. També feia capbussons per als visitants.

Aquell dia, com sempre, em vaig posar la granota de busseig i l'ampolla d'oxigen, el cinturó de llast i el manòmetre, i vaig entrar a l'aquari. Em vaig submergir a poc a poc per evitar la força ascensional. Unes bombolles d'aire brillants s'escampaven com plomalls de dent de lleó seguint el meu desplaçament. Davant de l'aquari, els visitants estaven enganxats a la paret. Els petits peixos nedaven cap amunt en grup com els ocells a la tardor. Els pares assenyalaven als fills l'interior de l'aquari, «Mira això!», i els nens donaven copets a la paret de vidre, però jo no sentia res. En aquell silenci sord, vaig mirar el meu voltant amb la ment ben desperta. Un peix gros i malcarat, rondinant, em va deixar passar per davant. El paisatge dins de l'aquari era tranquil i una mica avorrit, en canvi a fora hi havia molta gent perquè era el dia de les famílies. Una dona amb un bebè a l'esquena, una iaia amb cara de desànim que mirava el mar llunyà amb les celles arrufades, unes bessones que enganxaven el nas a la paret de vidre, una mare amb aspecte cansat, una parella que semblaven incòmodes l'un amb l'altre, un home que es mirava el rellotge cada cinc minuts, un nen a qui li va caure una bufetada, una família que somreia davant de la càmera, una criatura que plorava amb la boca oberta i uns globus que flotaven entre aquella gent com un punt d'interrogació. Just en aquell moment, vaig veure una cara que m'era familiar. Era la cara d'un home d'uns cinquanta-cinc anys. Estava sol entre les famílies i mirava cap a mi. Em semblava que l'havia vist en algun lloc. Qui era? Vaig nedar a poc a poc cap a ell, per veure-li més clarament la cara. Quan vaig ser davant seu, em va semblar que se'm parava el cor. Aquell home era el meu pare! El pare que va desaparèixer al parc feia tant de temps. El vaig reconèixer perquè s'assemblava a mi. Tenia els cabells blancs i era una mica més gros, però sens dubte era el meu pare. Vaig respirar profundament per provar de tranquil·litzar-me, i m'hi vaig atansar. Només ens separava una paret de vidre transparent. Volia sortir i córrer cap a ell, però si ho feia, podria perdre'l. Vaig donar copets a la paret i em van venir ganes de cridar-li: «Sóc aquí, papà, davant teu!». Però el pare no semblava reconèixer-me. Vaig donar cops més forts a la paret, i del puny em sortien bombolles d'aire. El pare mirava cap a una altra banda. De sobte em vaig adonar que no podria reconèixer el seu fill amb el vestit de busseig i el visor. Però si em treia les ulleres no veuria res ni el podria seguir. Vaig picar a la paret encara més fort. Dins de l'aigua els meus moviments eren pesats i molt lents, com una cinta de casset espatllada. Llavors el pare es va girar cap a mi i vam creuar les mirades. Feia cara de sorpresa i es va quedar quiet, semblava reconèixer-me... Em vaig quedar immòbil, com si volgués seguir la seva voluntat. Potser marxaria de seguida per vergonya, i jo no podria fer-hi res. Esperava amb angoixa la seva reacció i al cap d'uns minuts em va saludar amb la mà, fent un somriure tendre. Estava somrient..., el pare. Em vaig commoure tant que per poc em cau el tub respirador. El pare no m'havia oblidat! Aquell somriure m'ho demostrava. Estava convençut que tot allò era un regal del pare. Vull dir que va venir a veure'm, el

meu pare. Va venir per saludar-me, per mostrar-me un senyal d'amor. Potser va trigar tant perquè volia practicar aquell somriure? Mentre observava la seva cara tendra, vaig pensar que em creuria tot el que em digués, encara que m'expliqués que un extraterrestre l'havia retingut.

Però el pare tenia una actitud estranya, només reia com un nen petit. Continuava saludant-me amb la mà i ens mirava a les tortugues i a mi amb la mateixa expressió a la cara... De seguida va desviar la mirada en una altra direcció i mirava alguna cosa darrere meu fent cara d'exclamació. Devia veure un tauró. Jo l'observava amb angoixa i de cop, com si hagués pres una decisió, es va girar. Potser volia veure els altres peixos. Jo tenia els ulls ben oberts, i donava cops a la paret de vidre com un boig. Els visitants em miraven amb cara estranyada. Sense adonar-se'n, el pare es va allunyar ràpidament i només li veia el clatell. El lloc on era el pare es va omplir de seguida d'altres visitants. Movent les aletes, vaig seguir el pare, que caminava de pressa entre la gentada. Pensant que potser el perdria, gairebé m'ofego. Mentre el seguia, continuava donant cops a la paret, però ell no es va girar ni una vegada, només marxava, que era l'única cosa que havia sabut fer des de feia molt de temps, és a dir, desaparèixer davant meu. El pare es veia cada cop més petit i finalment es va fondre enmig de la gentada. Em van sortir llàgrimes calentes dels ulls i el vapor m'entelava el visor. Nedava amb totes les forces per intentar no perdre'l, el meu pare. Però ell ja havia desaparegut i jo, amb el tub respirador a la boca, plorava dins de l'aigua.

Quan vaig sortir de l'aquari em vaig treure les ulleres i em van sortir de dins una mena de sanglots que no eren ni paraules ni plors. El que em brollava del coll no era una veu sinó un so metàl·lic, com si fos un nen que acaba d'aprendre a xiular. El cos em tremolava i, per recobrar-me del xoc, vaig ficar la cara a l'aigua. Semblava una màscara flotant sobre la superfície, amb els ulls tancats. Llavors vaig sentir un soroll estrany, vaig obrir els ulls dins de l'aigua i vaig veure els peixos de l'aquari, que obrien i tancaven la boca cantant «Papà, papà, papà, papà». El «papà» sortit de la boca dels peixos formava milers de bombolles d'aire que pujaven a la superfície. De seguida vaig treure el cap, i les gotes d'aigua em regalimaven per la cara.

Em vaig treure el vestit de busseig, vaig caure a terra i... vaig plorar. Uns enormes sanglots feien ressonar tot l'aquari. Em vaig cobrir la cara amb el vestit de busseig i vaig prémer fort. Se'm va enganxar del tot a la cara i vaig plorar gairebé sense respirar. El vestit m'entrava i em sortia de la boca mentre cridava «Papà, papà». Assegut a terra, obria i tancava la boca contínuament, com un peix. Més tard, quan vaig parar de plorar, vaig fixar-me en les petites ones que oscil·laven sobre la superfície de l'aigua i vaig passar una estona escoltant-les, sense pensar en res. Llavors, de sobte, vaig pensar: «Ja n'hi ha prou».

correkimae-ran

Avançament editorial gentilesa de [Godall Edicions](#)